

Karé Magdolna füveskönyvéből

I. MACSKAFARKÚ VERONIKÁ

Rólad nem szól a krónika?
Macskafarkú veronika!

Én a réten, vízen jártam,
cj, rád mégse nem találtam.

Zengettem az erdőt-bokrot,
ahol a vadgerle kotlott.

Kerestelek égen-földön,
lila réten, kéken, zöldön,

te meg sziklatörmeléken
ágaskodtál égbe kéken.

Karcsún, mint a sóhajtások,
mondták a harmonikások.

Mit tudta azt harmonika,
merre virulsz, veronika?

Összefogtál nagyanyámmal,
szélet szedtél nagy nyalábbal.

Szelekbe szállt a kötényed,
arcod helyén nyírfakéreg.

Utánad a kánya károg,
nevetgélnek viráglányok.

Nevetgélnek viráglányok,
yacognak a viráglányok.

2. HÉJAKÚTMÁCSONYA

Én azt mondom, hogy nem nagyon csúnya
fickó e gaz héjakútmácsonya,
a zord szellővitéz, szikár szabadlegény,
mint ágas buzogány, itt leng az országot felén.

Bár szűk gallérja épp olyan szoros,
mint régen fönn, a széllel mámoros,
bokázó kedvű cimborák nyakán
a vármegyék kenderkötélhurokja volt talán.

Azért ő rá se ránt, hogy itt, a tikkadt csordakút
körül héják keringenek, s a bőgő barmok porba fúlt
sorsát, lelkét csak szelek zengetik,
éjszaka gyertyát gyújt magából, énekel nekik.

3. KÁNYABANGITA

Hát te, mért viselsz ilyen nevet?
talán azért, hogy elriassza
a mihaszna
kányanépeket?

Mondd csak, mondd csak, édes lelkem, kányabangita,
ki mondta rád, te szép virág, hogy „fránya bandita?”
A kánya?
A lánya?

Kányák népét bangítod?
Áruld el, ha van titkod!

S nevetve gyöngé szirmai a földre záporozza,
mint szöke lányfej biccen rám a gömbös labdarózsa:
– Te bosztozó, hát nem tudod, hogy az vagyok, kit a
Káré Magdolna hívott így, hogy kányabangita?

4. FÜRTÖS ZANÓT

Né, kit látok? Mi a manót?
Maga meg a fürtös zanót?
Mitül szökkent ilyen sárga
karcsú fürtös virágszárba?

S mit cipel a hóna alatt?
Babhüvelyben zöld magokat?
Ha megértek, szétdobálja?
Én nem bánom, ha nem bánja.